

ΤΕΥΧΟΣ ΙΑ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1878

ΑΡΙΘ. 130.

Συνδρ. ἐτησίᾳ Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
 » » Ἐπαρχιῶν » 120—
 » » Ἐξωτερικοῦ » 2—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ἀδελφῷ Ἐρμού ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν ἀδείῃς,
 ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἢ Ἐφημερίς
 τῶν Παιδῶν ἀνευ προπληρωμῆς.

Ἡ Ἥβη.

ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ
 κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΔΟΥ.

Ἡ παρούσα εἰκονογραφία, ἔργον διατήμου ἀγαλματοποιοῦ, τοῦ Ἀντωνίου Κανόβα, παριστάνει τὴν Ἥβην, τὴν θεᾶν τῆς ἀνθηρᾶς νεότητος. Ἡ Ἥβη λέγεται θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ ἦτο θεράπαινα τῶν θεῶν, ἔργον ἰδιάζον ἔχουσα νὰ κερᾷ τοὺς θεοὺς εἰς χρυσοῦν ποτήριον τὸ γλυκὸ νέκταρ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγλίκερσε καὶ ἔπεσαν ἀπρεπῶς, ἐνῶ ἐκέρνα ποτῆ, οἱ θεοὶ ἀνακατέστησαν αὐτὴν διὰ τοῦ Γανυμήδους. Ὅτε ἔμως ὁ Ἡρακλῆς μετέβη εἰς τὸν Ὀλομπον, καὶ κατειάχθη εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀθανάτων θεῶν, συνεζεύχθη τὴν Ἥβην εἰς σύμβολον, ὅτι ἡ νεότης ἔχει πάντοτε σύντροφον τὴν ἀνδρείαν. Ἦτο οἰνοχόος τῶν θεῶν, διότι τὰ οὐράνια σώματα δὲν ὑπόκεινται εἰς γῆρας. Ἡ καθαίρεσις ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτῆς σημαίνει, ὅτι οἱ ἀφρόνως διάγοντες νέοι πίπτοντες εἰς ἀτοπήματα ἐκπίπτουσι τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν καὶ μισοῦνται.

Ἡ Ἥβη παρίστατο νέα ὠραία καὶ ἑλκυστικῆ, φέρουσα ἐν δομα

Ἡ θεὰ Ἥβη.

λευκὸν ῥοδοκέντητον καὶ οἰνοχοοῦσα ἐκ τίνος κρεμαμένου ἀγγείου τὸ νέκταρ.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ προη. ἀριθμὸν)

Εἰδῆσαι περὶ τοῦ Κωνσταντινοῦ δὲν ὀπῆρχον. Ὁ Ἐμμανουὴλ, ἀν καὶ ἰσχυρὸς καὶ μέγας εἰς τὴν Σεβίλλην, δὲν ἠδονήθη νὰ μάθῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ. Ἡσθάνετο τώρα μεγίστην μεταμέλειαν, καὶ προθύμως θὰ ἐβούλαζε τὴν θέσιν του καὶ τὴν ἐπιρροήν του, ἐὰν μόνον ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν Κωνσταντῖνον ἀπὸ τὸν τριμερὸν θάνατον, ὅστις ἤθελεν ἀναμφιβόλως ἐπέλθει ἐπ' αὐτοῦ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐκάθητο καταλυπημένη καὶ σκεπτικῆ εἰς τὸν κήπον, ἤκουσε τὴν σιδηρὰν θύραν τῆς οἰκίας νὰ κλείσῃ, καὶ ὀψάσασα τοὺς ὀφθαλμούς της, εἶδε τὸν Ἐμμανουὴλ ὄχρρον καὶ τεταραγμένον προχωροῦντα πρὸς αὐτήν.

Ἠγέρθη καὶ ὑπήγγεν εἰς ἀπάντησίν του, ἐκείνος ἔμως, ἐγχειρίσας εἰς αὐτὴν ἐπιστολήν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπ' αὐτῆς.

— «Εἶναι ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον,» εἶπε μετὰ δυσκολίας.

Ἡ Ἰσαβέλλα, μετὰ τρεμούσης χειρὸς ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσεν

« Ἀγαπητέ μοι φίλε!

« Χάριν τοῦ Πάτερ Φερνάνδου, σοὶ γράφω τὰς λέξεις ταύτας πρὶν μεταβῶ εἰς τὸ φρουρίον, ὅπως παρουσιασθῶ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως. Ἐμμανουὴλ, φίλε μου, τὸ κακὸν τοῦτο δὲν ἐπῆλθεν ἐπ' ἐμὲ αἰφνιδίως ἀφ' οὗτου τελευταίου σέ εἶδον, ἐπρόσμενα αὐτό, διότι ἐνόησα ἀπὸ τοῦ τρόπου σου, ὅτι εἶχες σκοπὸν νὰ μὲ παραδώσῃς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Δὲν σὲ μέμφομαι, διότι ἐξεύρω, ὅτι ἦσο σχεδὸν παράφορος ἕνεκα τῶν χρηματικῶν δυσχερειῶν σου, καὶ ὅτι ἐν στιγμῇ μανίας ἔπραξας ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἄλλως οὔτε νὰ ὀνειρευθῆς ἤθελες. Γνωρίζω ὀλόκληρον τὴν ἐμπορικὴν σου πορείαν, ὡς καὶ τὸ μέγεθος τῶν ζημιῶν σου, καὶ ἐπιθυμῶ τώρα εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς ἐλευθέρου μου ζωῆς νὰ σὲ συνδράμω καθ' ὅσον δύναμαι. Ἐξέρρεις βεβαίως, ὅτι, ἀφοῦ ἀπαξ καταδικασθῶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἡ περικοπὴ μου θὰ μεταβῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἐνῶ λοιπὸν ἤμην ἔτι ἐλεύθερος, ἔθισσα εἰς χεῖρας φίλου τινὸς ποσὸν ἱκανὸν πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν σου, μὲ ὑπόλοιπον ἱκανὸν ὅπως ἐκ νέου ἀρχίσῃς τὰς ὑποθέσεις σου, αὐτὸς δὲ θέλει θέσει εἰς τὰς χεῖράς σου τοῦτο, ὡς καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ὁ Θεὸς εἶθε νὰ σὲ εὐλογῇ, φίλε μου, καὶ νὰ σὲ ὀδηγῇ εἰς ὅλας σου τὰς ὑποθέσεις, πρὸ πάντων ὁμῶς, εἶθε νὰ σὲ φέρῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ ἐν μετανοίᾳ. Ἐγὼ ὁπάγω τώρα νὰ ὑποφέρω διὰ χάριν Αὐτοῦ, Αὐτὸς δὲ θέλει μὲ ἐνδυναμῶσαι νὰ ὑποφέρω ὅ,τι καὶ ἂν μὲ προσμένῃ. Τὴν Ἰσαβέλλαν ποτὲ δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω, ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἐλπίζω νὰ τὴν ἐπανίδω τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματά μου θὰ ἦναι τὰ αὐτὰ διὰ πάντας. Πρέπει νὰ φροντίσῃς δι' αὐτὴν διπλάσιως τώρα, καὶ νὰ τὴν προφυλάξῃς ἀπὸ τὸ τέλος, τὸ ὅποιον ἐπῆλθεν εἰς ἐμέ. Ἐάν ποτε συλλογισθῆς περὶ ἐμοῦ ὡς κειμένου εἰς τὰς εἰρητὰς τοῦ φρουρίου, καὶ ἀπερνῶντος βαρέως τὰς ὀλίγας ἔτι ἡμέρας μου, ἢ ἐὰν ἢ μεταμέλειά ποτε σὲ καταλάβῃ δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔπραξας, ἐνθυμοῦ, ὅτι αἱ τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας σοὶ ἔγραψα ἦσαν λόγοι συγχωρήσεως, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ εὐσπλαχνίᾳ αὐτοῦ ἀφῆρσε πᾶσαν πικρίαν ἀπὸ τῆς καρδίας μου.

«Κωνσταντῖνος.»

« Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, ἀγαθοποιεῖτε τοὺς κακοποιούντάς σας, » -- εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἐπιστρέφουσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς, μετὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ ὠχροῦ προσώπου.

« Ἄ! τί ἔπραξα! » ἐξεφώνησεν ὁ Ἐμμανουὴλ ἐν ἀγωνίᾳ. — « Κατέστρεφα πολὺ τιμὸν ζωὴν καὶ εὐ-

γενῆ χαροκτῆρα! Ἄ! τώρα πλέον δύναμαι νὰ ὑποφέρω πᾶσαν δυστυχίαν, πᾶν βῆρος, πᾶσαν ταπεινώσιν, ἐάν μόνον ἠδυνάμην νὰ σώσω τὸν κάλλιστόν μου φίλον! Μοὶ φαίνεται, ὅτι θὰ χάσω τὰς φρένας μου, ὅταν σκέπτομαι περὶ τῆς πράξεώς μου. Τί δύναμαι νὰ κάμω; Πῶς θὰ κατορθώσω νὰ ἐλευθερώσω τὸν Κωνσταντῖνον; Εἶναι πλέον ἀργά! Δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω! Ἄ, Ἰσαβέλλα! θὰ χάσω τὸν νοῦν μου! »

« Εἶναι τῷ ὄντι τρομερὸν, » ἀπεκρίθη ἡ Ἰσαβέλλα, κινουσα μετὰ δυσκολίας τὰ ὠχρὰ αὐτῆς χεῖλη, — « ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ ἐλπίδος. Τὸν Κωνσταντῖνον δὲν δύνασαι νὰ σώσῃς ἀπὸ πρόσκαιρον θάνατον, τὸν ἑαυτὸν σου ὁμῶς δύνασαι νὰ σώσῃς ἀπὸ αἰώνιον. Ὑπάρχει ἔτι καιρὸς διὰ μετάνοιαν. Ἄ, Ἐμμανουὴλ, ὑπάρχει ἔτι ἔλεος! » (ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΚΑΛΙΣΤΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Μία ὥρα ὡρα εἶχε παρέλθει, ὅτε αἰφνης, ἤκουσεν ὁ Γεώργιος κραυγὴν τρήμου καὶ φρίκης προερχομένη ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς λίμνης, πρὸς τὸ ὅποιον καὶ εἶχον πορευθῆ οἱ συμμαθηταὶ τε. Ἀμέσως ἠγέρθη, καὶ ἐστάθη ἀκροαζόμενος, τῶν δὲ κραυγῶν ἐξακολουθουσῶν, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχοντο φθάσας δὲ ἐκεῖ, εὗρε τὸν Παῦλον καὶ ὄσο ἄλλους τρέχοντας ἐνθεν κακῶςθιν μανιωδῶς, καὶ φωνάζοντας διὰ βοήθειαν.

— « Τί τρέχετε; » ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος, ἀρπάζων τὸν ὠχρὸν Παῦλον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τινάζων αὐτόν.

— « Ἄχ! Ἄχ! — Ὁ Ἀλέξανδρος πνίγεται! σῶσέ τον! σῶσέ τον! » ἀπεκρίθη παραφρόνως οὗτος.

— « Ποῦ εἶναι; ἐπίνηξ; »

— « Ναι, ναί. — ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν λέμβον. Ἄχ, σῶσέ τον! »

Ὁ Γεώργιος χωρὶς νὰ προσμείνῃ δευτέραν πρόσκλησιν, ἐπέταξε τὰ ὑποδήματα καὶ τὸ ἐπαναφόρεμά τε, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην μετ' ὀλίγα δὲ ἰσχυρὰ ἄλματα ἐφθασεν εἰς τὴν λέμβον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνάβας, ἐβούτιζε, καὶ ἐπειδὴ ἡ λίμνη δὲν ἦτο βαθεῖα, εὗρεν εὐκόλως τὸν Ἀλέξανδρον ἀναίσθητον εἰς τὸν βοθρὸν αὐτῆς. Ἀρπάξας αὐτὸν διὰ τῆς μῆς χειρὸς ἀπὸ τοῦ φορέματος, ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύνατο ν' ἀνακαυθῆ συλλαμβάνων τὴν λέμβον, διότι αὐτὴ ἦτο λεπτή, ἐκεῖνος δὲ διπλάσιως βαρὺς, ἠναγκάσθη νὰ προχωρήσῃ ἀμέσως κολυμβῶν πρὸς τὴν ὄχθην. Ἐπὶν ἦτο μόνος, τὸ ἐπιχειρήμα θὰ ἦτο λίαν εὐκόλον δι' αὐτόν τὸ σῶμα ὁμῶς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπεβάρυνεν αὐτόν, καὶ μόλις μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἐπροχώρησε

Αἱ κραυγαὶ τῶν συντρόφων του εἶχον ἐρελκῶσαι τοὺς διδασκάλους καὶ λοιποὺς μαθητὰς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς λίμνης, οἱ πάντες δ' ἐνεθάρρουν διὰ ζητωκραυγῶν τὸν Γεώργιον· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνόησαν, ὅτι δὲν ἤθελε δυνηθῆ πλεόν νὰ ἀνθέξῃ· τότε εἰς τῶν νεωτέρων διδασκάλων, ὅστις ἦτο ἀριστος κολυμβητῆς, ἐρρέφθη εἰς τὴν λίμνην πρὸς βοήθειάν του. Ἐφθασε δὲ τὸν Γεώργιον τῶντι ἐγκαίρως, διότι οὗτος τῶν ἦτο ἀποκαμωμένος, ὥστε ὀλίγαι σιγμαὶ ἀκώμη, καὶ θὰ ἐδοῦντο καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ φορτίου του. Ἐλαφρυνθεὶς τοῦ φορτίου του ὁ Γεώργιος κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην καὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ ἀμέσως ἔπεσον ὠχρὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐρυθροῦν δὲ ράυμα ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματός του καὶ ἐχύνετο ἐπὶ τῆς ἄμμου. Πάντες περιεκύκλωσαν αὐτὸν ἐντρομοὶ καὶ ἀνακράζοντες, ὁ δὲ διδάσκαλός του ἐγονάτισε πλησίον αὐτοῦ, καὶ λαβὼν τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, ἐπροσπάθει νὰ παύσῃ τὴν αἱμορραγίαν.

«Γενναῖόν μου τέκνον» — εἶπε μετὰ συγκινήσεως, — «ἡ ζωὴ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου δὲν εἶναι ἀξία ν' ἀνταλλαγῇ μὲ τὴν ἰδικήν σου. ὦ Θεέ, χάρισόν μας τὴν ζωὴν τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν παιδιοῦ!»

Ὁ Γεώργιος ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα πλήρες ἀγάπης, δὲν ἤδυνάτο ὁμοῦ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐν τῇ μεταξὺ δὲ ἔσθασεν ὁ μαθητῆς, ὅστις εἶχε σταλῆ διὰ τὸν ἱατρὸν φέρων αὐτὸν, οὗτος δὲ ἐξετάσας τὸν Γεώργιον, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νὰ πῆ ἀλας διαλελομένη ἐν ὕδατι, βίβας συγχρόνως βλέμμα πρὸς τὸν διδάσκαλον, τὸ ὁποῖον ἐνόησε, «δὲν ὑπάρχει πλεόν ἐλπίς,» διέταξε δὲ νὰ τεθῆ ἐπὶ στρωμνῆς, ὅπως φερθῆ εἰς τὴν οἰκίαν. Δύο λοιπῶν ἐκ τῶν διδασκάλων ὑψώσαντες τὸν Γεώργιον τρυφερῶς ἔθεσαν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, μεθ' ὧν ὁμοῦ τῆς προσοχῆς των, ἐκίνησαν αὐτὸν τῶν ὥστε καὶ πάλιν ἔρρευσε τὸ αἷμα· ὁ δὲ Γεώργιος βύψωσε παρακλητικῶς τὴν χεῖρα, ὅπως μὴ κινήθῃ πλεόν.

Αἰφνης ὁ Παῦλος, ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μέσου τῶν τεθλιμμένων συμμαθητῶν του, ἐρρέφθη ἐπὶ τῶν γονάτων του πλησίον τῆς στρωμνῆς, καὶ ἐν φωνῇ διακεκομμένῃ ὑπὸ λυγμῶν ἀνέκραξεν — «ὦ Γεώργιε, Γεώργιε! Δύνασαι νὰ μὲ συγχωρήσῃς; Ἄ, πόσον σοὶ ἔπαισα! Κύρια Προκόπτε, ἀκούσατε — ὁ Γεώργιος εἶναι ἀθῶος, — δὲν ἔκλεψε τὰ ροδάκινα. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ἔκαμα, καὶ ἐγὼ ὕπηγον μαζὴ του ἕως τὴν μάνδραν. Ἦθελε νὰ βιάσῃ καὶ τὸν Γεώργιον νὰ ὑπάγῃ, ἀλλὰ δὲν ἤδυνῆθη, καὶ ὅταν σὰς ἤκουσεν ὀπίσω μας, ἀφῆκε τὸ καλάθιον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Γεωργίου, ὥστε σεις νὰ ὑποπευθῆτε ἐκείνον. Καὶ ἐγὼ ἤμην δειλός. Ἄ, πόσον δειλός! καὶ ἀφῆκα τὸν Γεώργιον νὰ ὑποφέρῃ τὴν τιμωρίαν χωρὶς νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν,

διότι ἐροῦσάμην τὸν Ἀλέξανδρον. Καὶ τώρα τί θὰ κάμω! θὰ ἀποθάνῃ ὁ Γεώργιος, καὶ τί θὰ γένω;» — καλύπτων δὲ τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν του ἔκλαιε πικρῶς.

Ὁ Γεώργιος ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα πλήρες ἀγάπης, ἐκεῖνος δὲ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν του ἐψιθύρισε διὰ τῶν χειλέων του, — «Μὲ συγχωρεῖς; Δύνασαι νὰ μὲ συγχωρήσῃς;» Εἰς ἀπάντησιν ὁ Γεώργιος τῷ ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔσπριγγε καταφιλῶν.

Ὁ διδάσκαλος τότε γονάτισας πλησίον τοῦ Γεωργίου καὶ λαβὼν τὴν ἐξέραν αὐτοῦ χεῖρα ἀνέκραξε, — «Συγχώρησον καὶ ἐμὲ τέκνον μου! Καὶ ἐγὼ σοὶ ἔσφαλα! ὦ Θεέ μου, Θεέ μου, φείσθητι τὴν ζωὴν τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου παιδιοῦ.»

Ὁ Γεώργιος ἔσπριγγεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζε τὴν χαρὰν του, ὅτι τέλος εἶχεν ἀθωωθῆ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τῶν συμμαθητῶν του. Ἐπροσπάθει δὲ νὰ προφέρῃ λέξεις τινάς, ἠγωνίσθη ὁμοῦ πολλὰ καὶ ἔπεσον ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἀποκαμωμένος Ἄνοκτας δ' αἰφνης τοῦς ἐφθαλμούς του, καὶ μειδιάσας γλυκὰ πρὸς τοὺς συμμαθητάς του, ἐκόταξε ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ὁ θόρυβος καὶ οἱ πικροὶ κλυθμοὶ τῶν συμμαθητῶν του ἦσαν ἀληθῶς συγκινητικοί ἐν τῇ μέσῃ τῶν θρηγούντων φίλων, ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, μετὰ τοῦ ἀγγελικοῦ ἐκείνου μειδιήματος ἐπὶ τῶν χειλέων τα, ἔκειτο τὸ θνητὸν σῶμα τοῦ τότε πλεόν εὐδαίμονος Γεωργίου, ἀτάραχον καὶ ἀναίσθητον πρὸς πᾶσαν ἐνδειξιν λύπης καὶ ἀγάπης!

Ἐπὶ τέλους ὁ διδάσκαλος καταστίλας μετὰ δυσκολίας τὴν συγκίνησίν του, εἶπε — «Τέκνα μου ἀς δεηθῶμεν,» — ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς ἀταράχου ἐκείνης λίμνης, εἰς τὸ γλυκὸ φῶς τῆς δόσεως, περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν τεθλιμμένων παιδῶν, ἀνέπαμψε προσευχὴν εἰς τὸν Θεόν, ὅπως οὗτος ἀγίστη τὸν θάνατον τοῦ ἀγνωστοῦ ἐκείνου παιδὸς εἰς πάντας, καὶ ὅπως, ὅταν ἡ ζωὴ αὕτη ἤθελε παρέλθει δι' ἕνα ἔκαστον ἐξ αὐτῶν, εὐρεθῶσιν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην κατοικίαν, ὅπου ὁ Γεώργιος εἶχε προκορευθῆ αὐτῶν.

ὑπὸ Μ. Κ.

Ποτὲ μὴ καταβάλλεσαι ἀπὸ ἐλάχιστα πράγματα. Ἐὰν ἡ ἀράχνη εἰκοσάκις χαλάσῃ τὸ ἀράχνιον εἰκοσάκις θέλει τὸ ἐπισκευάσει. Ἀποφάσισε νὰ πράξῃς τι καὶ θέλεις τὸ πράξῃ. Μὴ φοβῆσαι ἐὰν ἀπαντᾷς δυσκολίας καὶ ἐμπόδια εἰς τὴν ἀπόφασίν σου· μὴ ἀθυμῆς, ἀλλ' ἔσο γενναῖος καὶ τοι τὰ πάντα σοὶ φαίνονται ἔκτοτε διότι τὰ καλὰ πάντοτε ἀποκτῶνται μὲ κόπους. Καὶ πᾶν ὅ,τι ἀποκτᾶται διὰ τοιοῦτου τρόπου ἐκτιμᾶται μεγάλως παρ' ἡμῶν, διότι εἶναι καρπὸς τῶν κόπων ἡμῶν.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ.

Εἰς τὴν δέκατον πέμπτον κεφάλαιον τοῦ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγελίου, ἔχομεν τὴν ὡραίαν καὶ συγκινητικὴν διήγησιν τοῦ υἱοῦ, ὅστις λαβὼν καὶ ἐξοδεύσας τὴν περιουσίαν του εἰς ἀσωτίας, ἐπέστρεφεν οἴκαδε μετανοῶν, καὶ ἔτυχεν εὐμενοῦς καὶ φιλοστόργου ὑποδοχῆς παρὰ τοῦ πατρὸς του.

του, καὶ πέμπει τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Πνεῦμα νὰ ἐγγίσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ταλαιπώρου αὐτοῦ τέκνου. Ἡ Ἁγία Γραφή, λέγει, κινεῖται χαρὰ ἐν οὐρανῷ δι' ἓνα ἁμαρτωλὸν μετανοοῦντα. Ὁ Θεὸς, ὁ Πατὴρ χαίρει διότι ὁ μετανοῶν εἶναι τέκνον του, ὁ Χριστὸς χαίρει διότι ἔδωκε τὴν πολύτιμον αὐτοῦ ζωὴν ὑπὲρ αὐτοῦ, οἱ ἅγιοι ἄγγελοι χαίρουσι διότι προστέθη εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν λευτρωμένων ἔτι εἷς.

Ὁ ἄσωτος υἱός

Ἡ παραβολὴ αὕτη ἔχει σκοπὸν νὰ δεῖξῃ, πρῶτον, πόσον ἄλιγον δύνανται αἱ ἰδῶναι τοῦ κόσμου τούτου νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν ψυχὴν, καὶ δεῦτερον, τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς πάντα ταλαιπώρον ἁμαρτωλὸν, ὅστις ἐπιστρέφει πρὸς αὐτὸν, ἐγκαταλείπων τὰς ἁμαρτίας του. Ἀδιάφορον πόσον μεγάλως ἡμάρτησεν, ὁ Θεὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ συγχωρήσῃ αὐτὸν, προσμένει δὲ τὴν πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστροφὴν

Ἀγαπητὰ τέκνα, μήπως ἡμεῖς πάντες δὲν ἀπεμακρόνημεν τοῦ Θεοῦ, καθὼς ὁ ἄσωτος ἐκεῖνος οἶδός ἀπεμακρόνη τοῦ πατρὸς του; Δὲν πρέπει λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, καθὼς ἐκεῖνος, νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Αὐτὸν, ταπεινῶς ζητοῦντες συγχώρησιν διὰ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε καὶ δι' ἓνα ἕκαστον ἡμῶν νὰ γείνη χαρὰ ἐν οὐρανῷ; Βεβαίως πρέπει, καὶ εὐχομαι ἴλοι μας νὰ τὸ πράξωμεν.

Ο ΣΙΡ ΓΑΡΝΕΤ ΓΟΥΟΛΕΣΛΕΪ.

*Εμπροσθέν των ἔχουσιν αἱ μικροὶ μου ἀναγῶσται τὴν εἰκόνα ἀνδρὸς διασῆμου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀν-

γένου, γεννηθεὶς τὸ 1833 εἰς χωμόπολιν τινα πλησίον τοῦ Δουβλίνου κειμένην ἐκ γονέων ἀνηκόντων εἰς ἀρχαίαν εὐγενῆ οἰκογένειαν. Κατετάχθη δὲ εἰς τὸν στρατὸν πολὺ νέος, καὶ ταχέως προήχθη, τὸ δὲ 1852, δέκα

Ὁ σὶρ Γάρνετ Γουολεσλέϊ.

θρωπότητος διὰ τὴν προσωπικὴν ἀνδρείαν καὶ στρατηγικὴν ἰκανότητα, τὰς ποικίλας περιπέτειας, καὶ ἰδίως καὶ κατ' ἔξοχὴν τὴν σωφροσύνην του.

Ὁ Σὶρ Γάρνετ Γουολεσλέϊ, ὁ νέος Ἀρμοστής εἴτε Κυβερνήτης τῆς νήσου Κύπρου, εἶναι Ἴρλανδὸς τὸ

καὶ ἐννέα ἔτων τὴν ἡλικίαν πρώτην φοράν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατὰ τῶν Βυρμανῶν μάχην, ὅπου πληγυθεὶς βαρέως μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐκράτει τὴν πληγὴν, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ροὴν τοῦ αἵματος, καὶ μὲ τὴν ἄλλην παρώτρυνε τοὺς στρατιώτας του πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Τρία ἔτη μετὰ ταῦτα τὸν εὐρίσκομεν μαχόμενον κατὰ τῶν Ῥώσων εἰς τὴν Σεβαστούπολιν, ὅπου παρ' ὀλίγον ἐθάπτετο μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐκληθρθεὶς ὡς φονευμένος.

Μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἐστάλη εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ ἔλαβε μέρος ἐνεργὸν καὶ ἐνδοξόν εἰς τὸν κατὰ τῶν ἀνταρτῶν πόλεμον, μετὰ δὲ τὴν κατάπαυσιν τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης ᾠδήγησε τοὺς στρατιώτας του κατὰ τῶν Κινέζων, καὶ τοῦ πολέμου ἐκείνου εὐτυχῶς περαιωθέντος, τὸν εὐρίσκομεν εἰς τὸ ἄλλο ἡμισφαίριον μαχόμενον κατὰ τῶν ἀγρίων Ἀμερικανῶν φυλῶν τοῦ Καναδά.

Τελευταίον δὲ ἀποσταλθεὶς εἰς Ἀφρικὴν κατὰ τῶν Ἀσχαντῶν, διεξήγαγε τὸν πόλεμον ἐκεῖνον μετὰ σπανίας στρατηγικῆς ἱκανότητος καὶ φρονήσεως, ἀπαλλάξας τοὺς φιλησῶχους Ἀγγλοὺς ἀποίκους καὶ τοὺς ἐντοπίους συμμάχους τῶν ἀπὸ τῶν βαρβάρων καὶ αἱματηρῶν ἐπιδρομῶν τῶν θηρίων ἐκείνων τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ Σαρ Γάρνες Γουολεσλέϋ ὑπῆρξεν οὐ μόνον αἵτιος στρατιωτικῆς, γνωρίζων πῶς νὰ ὀδηγήῃ ἄλλους εἰς τὰς μάχας καὶ νὰ νικᾷ, ἀλλὰ καὶ ἱκανὸς νὰ κυβερνᾷ ἑαυτὸν, δίδων ἐμπράκτως τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας εἰς τοὺς στρατιώτας τε.

Εἰς τὸ ὅπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν «Στρατιωτικὸν Ἐγχειρῶδιον» διαμαρτύρεται κατὰ τῆς χρήσεως τῶν πνευματικῶν ποτῶν εἰς τὸν στρατὸν, ὑποστηρίζει δὲ καὶ ἐπιβεβαιεῖ τὴν διαμαρτυρίαν του ταύτην δι' ἀπειρῶν παραδειγμάτων, ἐκ τε τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ πείρας καὶ παρατηρήσεως καὶ ἐξ ἄλλων εἰς τε τὴν Ἰνδίαν, Ἀφρικὴν καὶ Καναδᾶν, ὅταν ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, διαβεβαιῶν, ὅτι οἱ στρατιῶται εἶναι ὑγιεστεροὶ καὶ καταλληλοτέροι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἄνευ τῶν ποτῶν τούτων. Λέγει προσέτι, ὅτι ἡ μὴ χρῆσις αὐτῶν δύναται ν' ἀποκτηθῇ μόνον διὰ τῆς προθύμου συμπράξεως τῶν ἀξιωματικῶν. Ὁ οἶνος διὰ τὸν ἀξιωματικὸν λαμβάνει τὴν θέσιν τῆς ρακῆς διὰ τὸν στρατιώτην, καὶ ἂν καὶ ὁ οἶνος δύναται νὰ μὴ βλάπτῃ αὐτὸν, πρέπει ὅμως νὰ ἀρνῆται εἰς ἑαυτὸν τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην, διὰ τὸ καλὸν τῆς ὑπηρεσίας.

Ἀνὴρ τοιοῦτος, συνενώνων ἐν ἑαυτῷ τοιαύτην σοφίαν καὶ μετριοφροσύνην, τοιαύτην στρατηγικὴν ἱκανότητα καὶ ἀνδρείαν, εἶναι σκολισμὸς λαμπρὸς, καὶ ἀντανακλᾷ ὀξείαν ἐπὶ τῆς εὐγενούς καὶ ἀρχαίας οἰκογενείας ἐκ τῆς ὁποίας καταγεται, ἔχομεν δὲ δι' ἐλπίδος, ὅτι ἡ Κύπρος ὑπὸ τοιοῦτον διοικητὴν θέλει εὐτυχῆσαι καὶ ἀθημερῆσαι.

Ο ΞΗΤΑΦΙΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΖΑΡΤ.

Μεταξὺ τῶν περιηρήμων μουσικῶν ἀνδρῶν διὰ τοὺς

ὁποίους ἡ Γερμανία ἔχει δίκαιον νὰ καυχᾶται, ὁ Μότσαρτ θεωρεῖται ὡς εἰς ἐκ τῶν μεγίστων, ὑπάρχει δὲ λίαν περίεργος διήγησις περὶ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ μουσικοῦ ποιήματος, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ἡμέραν τινα ὁ Μότσαρτ ἐκάθητο βυθισμένος εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ σύζυγός του εἰς μάτην εἶχε προσπαθῆσαι νὰ ἐγειρῇ αὐτὸν, ὅτε α. μαζὰ ἐστάθη ἐνώπιον τῆς οἰκίας, ξένος δὲ τις ὀψηλοῦ ἀναστήματος καὶ σοβαροῦ ὄφους ἐζήτησαν αὐτόν.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκάθητο ὁ Μότσαρτ ὁ ξένος εἶπεν — «Ἐρχομαι, κόριε, ἐκ μέρους ἀνθρώπου τινὸς ὀψηλῆς περιωπῆς, ὅστις δὲν θέλει νὰ φωνώσῃ τὸν ἑαυτὸν σου, ὅπως σὰς παρακαλέσω νὰ ἐκασήσῃτε ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶσάν σοι τὴν εὐφροσύνην.»

— «Τί ζητεῖ;» ἠρώτησεν ὁ Μότσαρτ.

— «Ἀπόλεσε ἀγαπητὸν τινα εἰς αὐτόν, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην θέλει ἐσαι φυλάττει, ζητεῖ δὲ παρ' ὁμῶν νὰ γράψῃτε ἐπιτάφιον ὕμνον, ὅστις νὰ ψάλλῃται κατ' ἔτος, καὶ διὰ τὸν ὅποιον θέλει σὰς ἀνταμείψῃ ὅπως ζητήσῃτε. Εἶναι ἀριστος μουσικὸς κριτικὸς ὁ ἴδιος, ὥστε προσπαθήσετε νὰ τῷ παράσχῃτε ὅσον τὸ δυνατόν τὸ κάλλιστον ἔργον.»

Ὁ Μότσαρτ ὀπασχέθη νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον, ὁ δὲ ξένος ἠρώτησε.

«Καὶ πόσον καιρὸν θὰ χρειασθῆτε;»

— «Ἐνα μῆνα,» ἀπεκρίθη ὁ Μότσαρτ.

— «Ποῦ καλά. Εἰς ἕνα μῆνα θὰ ἐπιστρέψω.»

«Πόσον δὲ ζητεῖτε διὰ τὸ ἔργον;»

— «Ἐκατὸν δ ο υ κ α τ α.»

Ὁ ξένος ἔθηκε τὸ ποσὸν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡμέραν καὶ νύκτα, ὁ Μότσαρτ κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον του. Ἡ ὀφεία του ἤρρισε τώρα νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ, μελαγχολία δὲ τρομερὰ κατέλαβε τὸ πνεῦμά του, πολλάκις δὲ ἐλειποθῆμει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐργασίας του. Ἡμέραν τινα λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς του, εἶπεν, — «Ὁ ἐπιτάριος ὄστος ὕμνος εἶναι διὰ τὴν ἰδίην μου κηδείαν.»

Ἐπὶ τέλος, ἡ προσδιορισμένη ἡμέρα ἔρθεσεν, ἡ δὲ μελαγχολία τοῦ Μότσαρτ εἶχε βυθίσει αὐτὸν εἰς λυπηροτάτας σκέψεις, ὅτε ὁ ξένος ἐνεφανίσθη, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του.

— «Δὲν ἤδονήθην νὰ τελειώσω τὸ ἔργον» — εἶπε λυπηρῶς ὁ Μότσαρτ — ἔχω ἐπὶ ὀψηλοτέρας ἰδέας νὰ ἐκφράσω καὶ ἔχω χρεῖαν ἐτι περισσοτέρου καιροῦ.»

«Τότε θὰ ἦναι δίκαιον νὰ ἀδέξωμεν καὶ τὴν πληρωμὴν,» ἀπεκρίθη ὁ ξένος θέτων πεντήκοντα δολὰκα ἐπὶ τῆς τραπεζῆς.

— «Κόριέ!» εἶπεν ὁ Μότσαρτ, — ἀποῖος εἰσθε;»
 — «Τοῦτο δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, — τελειώσατε τὸ ἔργον, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα θὰ ἐπιστρέψω νὰ παραλάβω αὐτό.»

Τὸ πᾶν ἦτο τὸσον παράδοξον, ὥστε ἡ ἰδέα κατέλαβε τὸν Μότσαρτ, ὅτι ἦτο προμήνυμα τοῦ θανάτου του. ἔξηκολούθησεν ὅμως τὸ ἔργον του, κατὰ δὲ τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν ὁ ξένος ἐπαρουσιάσθη, εὗρε δ' ἀληθῶς τὸ ἔργον τελειωμένον, ὁ Μότσαρτ ὅμως εἶχεν ἀποθάνει. Ὁ δ' ἐπιτάφιος ὕμνος ἦτο τῶ ὄντι διὰ τὴν κηδείαν του!

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Α'.

Μάνα μὲ πέντε ὄρφανὰ, 'στὸ μεγαλειτέρῳ της
 Παῖδακι, εἶπε μὴν ἀδῆ,
 Κ' ἐστάλαξε 'στὴ μαύρη γῆ,
 Σιγῆ τὸ δάκρυό της.

— «Εἰς τὸ σχολεῖό σου πήγαινε, παιδί μου πικραμένο,
 «Μὲ καλαθάκι ἀδειανό...»
 «Θὰ πᾶς, φτωχὸ μου ὄρφανό,
 «Καὶ πάλι πεινασμένο.

«Καὶ τ' ἄλλα τ' ἀδελφάκιά σου ψωμάκι δὲν θὰ ἰδοῦνε»
 «Ἀλλάμονον, ἔχει τμηθῆ
 «Πολὸ μεγάλη τὸ ψωμί
 «Γιὰ 'κείνοσ ποῦ πεινοῦνε !...»

Μὲ καλαθάκι ἀδειανὸ κι' ὡς τὴν καρδιά ὀλιμμένο,
 Τὸ ἔρημο 'κείνο φτωχό,
 Εἰς τὸ σχολεῖό του μοναχό
 Τραβοῦσε τὸ καῦμένο.

Περνοῦσε ἀπὸ κάταστρο μικρὸ ἔρημοκλιῆσιν
 Τοῦ φάνηκε ὡσάν φωλιὰ,
 'Οποῦ ζεσταίνει τὰ πουλιὰ,
 Χιονιᾶς ὅταν φουσήσῃ.

Σὰν μάνας εἶχε ἀγκαλιὰ τὴ θύρα ἀνοικμένη;
 Καὶ μ' ὀλοπρόθυμη σπουδή,
 'Εμπήγχε μέσα τὸ παιδί
 Μ' ἐλπίδα φοβισμένη.

Εἰς τοῦ Σωτήρος τὸ ναὸ ἐστῆναξε κ' ἐστάθη,
 Κι' ὡς νᾶχ' ἐμπρός του τὸ Χριστό,
 Τοῦ ἔλεγε γονατιστά,
 'Ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βᾶθη.

Β'.

«Χριστέ, δὲν ἔχομε ψωμί 'στὸ σπῆτί μας καὶ κλαίω»
 «Ἴδὲ τὸ καλαθάκι μου ἂν φέμματα σοῦ λέω.»

«Ἐγὼ εἶμαι καλὸ παιδί, μοῦ εἶπε ἡ μητέρα,
 «Καὶ δὲν πειράζει νηστικὸ νὰ μείνω καὶ μὴ 'μέρα,
 «Μὰ τὰ μικρὰ τ' ἀδελφιά μου, καὶ ἡ μικρὴ μας Φρόσω
 «Δὲν εἶναι κρῖμα νὰ πεινοῦν νύχτα καὶ 'μέρα τόσο ;
 «Καλὰ, ἐμᾶς μᾶς ἀφῆσες καὶ δὲν μᾶς συλλογᾶσαι,
 «Ὅμως τῇ Φρόσω δὲν μπορεῖς νὰ πῆς πῶς δὲν λοιπᾶ-
 [σαι... !

«Να, σοῦ τὰ εἶπα ὅλα μας τὰ βᾶσανα καὶ λύπαις,
 «Γιὰ νὰ μὴ λέγῃς ὕστερα γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες !...»

Γ'.

Σὰν σχόλασε, ὦ τί χαρά ! Ὡσάν πουλιὰ πετοῦσαν
 Γ' ἀδελφιά του μέσ' 'στὴν ἀλλή
 Μαζῆ κ' ἡ Φρόσω ἡ καλή,
 Καὶ σὰν τρελλὰ γελοῦσαν.

Καινούρια ροῦχα καὶ ζεστὰ φοροῦσε τὸ καθένα,
 Κι' ὅταν τὸ εἶδαν νὰ φανῆ
 Χαρᾶς ἀφῆσανε φωνή;
 Μεγάλῃ τὰ καῦμένα.

— «Ψωμάκι τώρα ἔχομε, μικρὸ μου λοιπημένο,
 «Τοῦ εἶπ' ἡ μάνα του, κι' αὐτὸ
 «Ὅποῦ 'στὰ χέρια μου κρατῶ
 «Χρυσάφι γεμισμένο !

«Ἄπ' ὅλα τώρα ἔχομε, τί θέλεις νὰ σοῦ φέρω ;
 «Εὐρεῖς, γλωμὸ μου ὄρφανό,
 «Πῶς πλέον δὲν θὰ λὲς πεινῶ ;»
 Κ' εἶπ' ὁ μικρὸς — «Τὸ ξέρω...»

— «Τὸ ξέρεις ! Πῶς ; — Νὰ, ὁ Χριστὸς μᾶς πλοῦτασε,
 [μητέρα
 «Σχολεῖό μου σὰν ἐπήγαινα, 'στὸ ῥημοκλιῆσι πέρα,
 «Τοῦ εἶπα τοῦ καλοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ
 «Δὲν σ' ὤπε ; — Ναί, ὁ Κύριος μᾶς ἔχει ἐλεήσει...»
 «Μ' ἓνα του ὅμως ἄγγελο γιὰ χάρι' ἐδική σου
 «Κὴ Σαιασοῦ ἔκανε ἠτόνος νὰ κάνῃς ἐνθυμήσου !»

Τὰ θαῦμα πῶς ἐγίνηκε ; ὅταν 'στὴν ἐκκλησίᾳ
 Παρακαλοῦσε ὁ μικρὸς, μυριάπλουτος κυρία,
 Τὸ ἄκουσε σὲ μὴ γωνιά κρυμμένη, καὶ βοήθεια
 Ἐκ τὴν μητέρα ἔστειλε μὲ πονεμένα στήθια...
 Θαῦμα ἀλήθεια ! Σήμερα ποῖά 'στὴν Ἀθήνα δίνει ;
 Ποῖαν ἀφίνει ὁ συρμός νὰ κἀν' ἐλεημοσύνη !

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Π Ο Ι Κ Ι Α.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ.

Όπως οι ηλικιωμένοι, οδύνη και τὰ παιδιά έχουν καθήκοντα, έτσι χρέη.

1. Έν τῇ οἰκίᾳ ὑποταγὴν καὶ σέβας πρὸς τοὺς γονεῖς, ἀγάπην δὲ καὶ ἀφοφροσύνην πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ἀδελφὰς καὶ ὑπηρέτας.

2. Έν τῷ σχολείῳ σέβας πρὸς τοὺς διδασκάλους, ἐπιμέλειαν εἰς τὰς σπουδὰς, καὶ εὐκταρῆσιν εἰς τὰς μετὰ τῶν συμμαθητῶν των σχέσεις.

3. Έν τῇ ἐκκλησίᾳ ἤσυχον, προσοχὴν, πίστιν εἰς τὰ ἀκροώμενα.

4. Έν ταῖς ὁδοῖς καλὸν φέρισμον, μετριοφροσύνην, συγχωρητικότητα, ἀποχὴν ἀπὸ ξένας ὑποθέσεις.

Τὰ καθήκοντα ταῦτα πρέπει νὰ ἐκτελεῖται τὰ παιδιά.

1. Ὅχι διὰ πληρωμῆν'· διότι τοῦτο εἶναι ποταπὸν ἐλατήριον.

2. Ἄλλ' ἐξ ἀγάπης· διότι οὕτως ἐπράττεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅταν ἦτο παιδίον ὑπὸ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν Μαρίας εἰς τὴν Ναζαρέτ — διότι οὕτω πράττουσιν οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι καὶ πάντες οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι.

3. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ γυμνάζωνται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, καὶ οὕτω ταῦτα νὰ καθίστανται εὐκολώτερα καὶ ἡδονικώτερα.

Ἡ τοιαύτη ἐκτέλεσις τῶν καθήκόντων φέρει

Εὐχαρίστησιν ψυχῆς. Ἡ ἁμαρτία οὐδέποτε κάμνει τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ. — Ὅστε τὴν Ἐβάν, ὅστε τὸν Κάιν, ὅστε τὸν Ἰούδαν, ὅστε ἄλλον κανένα παραβάτην τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ἕκαμν ποτε εὐτυχῆ. Ἀπειθεία εἰς τὸν οἶκον, ἀμέλεια εἰς τὸ σχολεῖον, βαρβαρότης καὶ ἀνεπιεικεία εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ παρακοῆ εἰς τὸν Θεὸν πάντοτε προξενούσι λύπην, ἀνησυχίαν καὶ κακοδαίμονιαν.

Λοιπὸν τέκνα μου, ἐάν θέλητε εὐχαρίστησιν ψυχικὴν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἐκτελεῖτε ἀκριβῶς τὰ καθήκοντά σας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον.

Ἡ ΕΛΠΙΣ εἶναι ὡς ὁ ἥλιος, βίπτουσα τὴν σκιάν τῶν φορητῶν μας εἰς τὰ ὄπισθεν, ὅταν πορευώμεθα πρὸς αὐτήν.

Ἡ ΕΚ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΩΦΕΛΕΙΑ.

1. Τὸ νὰ ἔχη τις ἐχθρούς δεικνύει, ὅτι πρέπει νὰ σημαίνῃ κάτι τι. — Ὁ δαίμωντος ἄνθρωπος σπανιώτατα ἔχει ἐχθρούς. Ὅστις ποτὲ δὲν κινεῖται, ποτὲ δὲν διασταυρῶνει τὴν ὁδὸν τῶν ἄλλων, ποτὲ δὲν ἐνεργεῖ, ἐνοεῖται, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔχη καὶ ἐχθρούς.

2. Ὁ ἐχθρὸς δὲν λαμβάνει τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ του — ὅστε κολακεῖαι — ὅστε μεγαλοποιεῖ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ. — Ἀπ' ἐναντίας ἀποκαλύπτει τὰ ἑλαττώματα καὶ σμικρύνει τὰς ἀρετὰς, τοῦτο δὲ συμφέρει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γνωρίζῃ διὰ τὰ διορθοῦται.

3. Ὁ ἐχθρὸς χρησιμεύει ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς κα-

κίας καὶ τῶν σφαλμάτων, κάμνει τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ προσεκτικὸν καὶ ἐπιφυλακτικὸν, καὶ οὕτως συντελεῖ εἰς τὴν βελτίωσιν αὐτοῦ.

Ἐπομένως, ἀφοῦ εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν τοῦτον κόσμον ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχωμεν ἐχθρούς, ἃς προσπαθῶμεν νὰ ἐπωφελώμεθα τοῦλάχιστον ἐξ αὐτῶν.

ΕΝΘΥΜΟΙ, ὅτε δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος τόσο μακρὰν, ὥστε ὁ βραχίλιον τοῦ Χριστοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ τὸν φθάσῃ, ὅτε τόσο ἁμαρτωλὸς, ὥστε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ τὸν καθάρσῃ, ὅτε τόσο ἐσκληρωμένος, ὥστε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ μαλακῶνῃ τὴν καρδίαν του.

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἐπιθυμῆσῃ τις μετὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἰδική του σωτηρία — τὸ δὲ γλυκώτατον πάντων, ὅσα δύναται νὰ ἐπιποθήσῃ τίς εἶναι ἡ βεβαίωσις τῆς σωτηρίας του.

Ἀΐσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἀνίγματος

Κερασσοῦς, κέρας — οὐς.

Τὸ ἔβυσσον ὁ ἐκ Χαλκίδος Στωλ. Γ. Κωνιαρᾶς, ὁ Γ. Μ. Μαρκόπουλος ἐκ Σύρου, ὁ Π. Τζάβας ἐξ Ἰόβρας καὶ ἡ Ἐλένη Κρασσοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν.

Α Ι Ν Ι Γ Μ Α.

Ἀποτελοῦμαι ἐκ 10 γραμμάτων.

Τὸ 1, 2 καὶ 10 εἶναι εἶδος τροφῆς.
Τὸ 8, 6, 7, 8, 9, 10 εἶναι νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Τὸ 7, 5, 6, 1, 9, 10 εἶναι ἀρχαῖός τις βασιλεὺς μετὰφάσας ἔπειτα τὸ ὄνομα του εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Τὸ 5, 6, 7, 8, 3, 1, 10 εἶναι ὄνομα ἐνὸς τῶν ἀποστόλων,
Τὸ 7, 3, 8, 5, 10 εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Ἰάσονος κλαπὲν χρυσοῦν δέρας.

Τὸ 4, 3, 6, 9, 10 σημαίνει μὴ οἰκίος.

Τὸ 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10 εἶναι συγγραφεὺς τις ἐκ Μιλῆτου.
Τὸ ὄνομα μου εἶναι ὄνομα ἐνὸς μεγάλου βασιλέως.

ΜΕΤΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖον μῆνα ἐρωτάετο τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα καὶ τί ἐσήμανε;

2. Ὁ τίτλος «Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου» εἰς τίνα προσέτι τῶν προφητῶν ἐκτός τοῦ Χριστοῦ ἀποδίδεται καὶ ποσάκις;

3. Τίς ἐκ τῶν προφητῶν ἐνεφανίσθη ὀλίγον ἔπειτα μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ εἰς τίνα;